

zamyšlení, kultivaci i poučení. Totéž a snad i více očekáváme od ročníku dvacátého.

Štěpán Malast

Letošní Žně, stejně jako všechny předchozí, jsou v mnoha ohledech výjimečné a to mě na tom nepřestává bavit. Letos jsme měli sice méně večerů, ale práce nebylo a úklid nás taky nemine.

Pokud bych hodnotil Žně jako divák, byl jsem hrozně mile překvapený všemi inscenacemi. A pokud to dnes nepokazí Lakomec, tak to budou první Žně, kdy se mi doslova všechno hodně líbilo. Jsem také mile překvapen návštěvností, se kterou je

to poslední roky trochu vratké, protože diváci chodili i v jindy pusté termíny - neděle, pondělí i úterý mě naplněností sálu doslova ohromily. Snad je to důsledek naší snahy pěstovat v lidech lásku ke kultuře a divadlu zvláště. Končí Žně, ať žijí Žně!

Michal Rambousek

Žně jsou pro mě každým rokem příležitostí setkat se s lidmi, kteří vnímají ten náš divný svět podobně jako já. S lidmi, kteří mají potřebu se k němu vyjádřit divadelními prostředky a skrze ně o něm diskutovat, jaký vlastně je. A jací jsme my sami v něm. To je hrozně cenná a hezká věc.

DNES UVIDÍTE:

Divadelní klub Jirásek Česká Lípa - LAKOMEC

Chtěli jsme si zablblnout

Rozhovor Venduly Meliškové ze zpravodaje Divadelního Pikniku Volyně s režisérem představení Lakomec Václavem Klapkou

Proč Lakomec?

Nám se líbil a chtěli jsme si zablblnout. Premiéru měl loni v říjnu. Začali jsme s ním, když skončil lockdown. Během lockdownu jsme dělali věci pro dva, protože víc nešlo, a po něm jsem chtěl, aby si ta parta, co se mnou dělala před covidem, zase trochu užila. Tak jsme se vrhli do tohohle.

Nechali jste se inspirovat nějakou z předchozích verzí?

Ne, ne. My jsme předtím dělali inscenaci, která se jmenovala Commedia à la carte, což byla vyloženě dell'artovka. A já myslím, že z Commedia dell'arte Molière hodně čerpal, tak jsme se snažili právě tohle z Lakomce vytáhnout. Ani nám nešlo o to, abychom kritizovali chamtivost a tak. Ale nakonec jsme si tam dali téma, že lakota zabíjí.

Je to tedy téma inscenace?

Že lakota je špatná věc? Určitě. Ale prioritní motiv pro nás bylo si zahrát. Ta radost z divadla, ta hravost. Prostě nás to bavilo. Vzali jsme téma lakoty, jakože ještě ke všemu je to téma ošklivé, když je někdo lakomý, jako hru.

Do jaké míry si hrajete s improvizací?

Jsou místa, kde jsem improvizaci dovolil, protože Molière také improvizaci povoloval, aby byl aktuální. Ale naopak jsou místa, kde je improvizace zakázána, protože by drtila temporytmus. Takže například náš dialog s Frosinou nebo kuchařská scéna jsou dost improvizované.

Využíváte při zkoušení nějaké odborníky na pohyb? Nebo jste prostě tak přirozeně nadaní?

Jsme nadaní? To rád slyším. Ne. Nikoho dalšího nevyužíváme. Pomáháme si sami.

Vedle aktualizací směrem k dnešku jsou v

inscenace i narážky na různé literární, filmové postavy a situace... V jaké fázi se vám tohle do hry dostává? Už při úpravě textu, během zkoušení nebo až při hraní?

Něco je tam dodané už když jsem to psal, protože to text nabízí sám. Ale fůra fórů vznikla až při zkoušení, kdy někdo náhodně něco řekl a odsouhlasil jsem, že by to tam takhle mohlo zůstat. Během hraní je tam pokaždé něco jiného. Stále se něco přidává a pak ubírá podle toho, jak to lidi na jevišti cítí a jak to konvenuje s pocitem publika, protože když je někde publikum zamrzlé, tak tam nemá cenu vymýšlet nějaké obskurnosti, ale rovnou to švihat, ať je to odbyté. A naopak tam, kde se publikum baví, tak i přidáváme, abychom se taky pobavili sami.

A kde se vám hrálo nejhůř?

V Cinoheráku. To byla třetí repríza. A třetí repríza je vždycky nejhůřší. I když, každý to má asi jinak.

Žňoviny pro vás připravovali: Jakub Hrbek, Miroslav Nyklíček, Štěpán Malast, Štefan Drozd ml., Zdeňka Nyklíčková

Všechno hezké jednou končí

aneb bez Klasáků nejsou Žně

Šest večerů s krátkou přestávkou po dvou třetinách uteklo jako voda. Je to neuvěřitelné: celý rok se na Žně těšíme jako malé děti a najednou zase odcházejí a nám zbydou jen oči pro pláč. Osobně jsem moc rád, že jsem do zběsilého vlaku jménem divadlo nasedl, až když moji kamarádi vytvořili i festival druhý, festivalek Jařinu. Čekání na Žně je najednou příjemnější a po depresivních zimních měsících jsou jařinové večery úplný balzám pro duši.

Zaznívá to každý rok, ale neodpustím si to ani tento: Žně dělají lidé. Klasáci. Pracují na přípravě festivalu při svém zaměstnání a patří jim obrovský dík. Některé činy jdou vidět, většina se ale děje v pozadí. Žně by se nekonaly nebýt

Honzíka Miloty a jeho organizace a vedení besed
Štěpána Malasta a jeho moderace, focení a komunikace na Facebooku
Vaška Štaubera a jeho občerstvení bříšek hostů
Dity Hlaváčové a její práce jako hospodářky
Saši Pílského a Miši Rambouska a jejich stánku
Honzíka Škacha a jeho technické pomoci souborům a pomoci obecně
Štefíka Drozda a jím dovezených sudů piva

Děk patří také: Zdeničce Nyklíčkové, Elišce Hladové, Kubovi Foltýnovi, Waldovi Jústlovi, Terce Pazderové, Hance Malastové, Vašku Poldovi, Majdě Španělové a Ivě Pořícké, která vlivem nemoci letos zůstala v záloze. A mnohým dalším!

S Mírou Nyklíčkem se už teď těšíme, až zítra začneme den bez píchnutí v žaludku z obavy, zda stihneme vydat zpravodaj. Děláme to ale celé rádi, protože to pro vás, pro naše věrné diváky. Děkujeme vám za další úžasný ročník a příští rok se budeme těšit u již 20. Kláštereckých divadelních žní!

Jestli má herec růst, tak musí růst i na jiných úkolech, než které běžně dělá

Rozhovor s režisérem představení Mařka Jaroslavem Kodešem

Jardo, ty jsi profesionální rozhlasový režisér, jsi rozhlasák tělem i duší. Přesto se celý život věnuješ i „amatérsky“ divadlu. Co tě na divadlu baví? Co tě na něm fascinuje?

Živý kontakt s hercem. Já hrozně rád spolupracuji s herci. Mám rád, když umí dobře text. Pak je báječná spolupráce a můžeme společně danou postavu tvořit. S amatérským divadlem jsem začínal v 17 letech a do rádia jsem se dostal až v 25, takže já začínal v divadle.

V čem je jiná tvá práce jako režiséra v divadle oproti rozhlasu?

Jsou to dva úplně jiné světy. Jsou tam samozřejmě podobnosti. Tři čtvrtiny vjemu diváka jsou na divadle z vizuálu, kdežto u rádia to je pouze přes slovo.

Do divadla si můžeš třeba pozvat „člověka z ulice“, který je otevřený a nebojí se. Potom, pokud hraje sám sebe, tak v rámci nějaké koncepce funguje. Ale to v rádiu nejde. Tam je nutná mluvní technika, v tom je ten rozdíl. Bez techniky a bez schopnosti slovem jednat to amatér nedokáže. Vyzkoušel jsem si to několikrát.

Letos jsi s námi spolupracoval na přípravě některých, divadelních částí Císařského dne. Co říkáš na naši regionální tradici? Líbil se ti ten den?

Ten den je úplně úžasný. To teda klobouk dolů! Vytvořili jste úplně novou tradici s jednotící linkou. Moc se mi to líbilo. Je úžasné, jak Klas spolupracuje s Městským úřadem v Kadani. Podílí se na tom spousta lidí z Klášterce i z Kadaně a je to hezké.

Hodláš se podílet i na přípravách příštího ročníku?

Byl jsem již s touto nabídkou osloven.

Před pár lety jsi měl Klasu režirovat k 50. výročí hru. Jak to tenkrát bylo a dojde na to někdy?

Rozhodně se toho nezříkám. Tehdy jsem vám nabídl Shakespeara, ale někteří členové souboru byli proti. V tu chvíli jsem neměl v ruce nic jiného.

Potom Vašek Polda napsal Saturnina, bylo to moc pěkně napsané. Vašek to měl už vymyšlené, tak jsem si říkal, proč bych do toho měl vstupovat já, když je Vašek taky šikovný. Zrežiroval to on a zrežiroval to dobře. Přišlo mi hloupé se do toho nějak tlačit.

Já jsem chtěl, aby v mé hře hrála Zdenička Nyklíčková, protože se mi líbí její herecký projev. Ta ale nechce hrát ve vážných hrách. Byl bych rád, kdyby se v něčem vážném předvedla, moc by jí to slušelo. To, co ukazuje teď, je hezké a skvělé, ale už jsem to viděl mockrát. Jestli má herec růst, tak musí růst i na jiných úkolech, než které běžně dělá. Je to výzva. Co třeba Lady Macbeth?

Jak tě napadlo zadaptovat právě povídku od Johannese Urzidila? Co se ti na ní líbilo?

No to téma! Čím jsem starší, tím méně chci dělat jen příběhy. Chci dělat příběhy s nějakým přesahem, s

tématem, které zarezonuje se současnou situací. A myslím, že v Mařce to rezonuje. Čím víc se to ve světě mele, tak to rezonuje hrozně moc.

Je problém, že ta inscenace je stavěna na komorní prostor Divadla Miriam, což je domovská scéna Divadla Máj. Je to bývalá modlitebna - místnost 20 krát 6 metrů, maličké podium.

Váš sál je nádherný, ale pro tuhle inscenaci obrovský, nesvědčí jí to. Pro první řadu asi dobré, pro další už ne. Ale to bychom jinak nemohli hrát nikde.

Kdysi jsme u vás hráli i Pastorkyni, ale tam hrálo i více lidí, jeviště se snadno zaplnilo. Naopak Mařka je postavena opravdu víceméně na těch dvou holkách.

V Holešově jsme hráli v ještě menším prostoru s rozměry asi 5 a

15 metrů. Bylo tam narváno a holky to hrály na vzdálenost, v jaké si my teď spolu povídáme. V menším prostoru pak nevadí ani pomalejší tempo na začátku. Když jsou herci nablízko, tak se to snese, vidíš bezprostředně, co se herci děje, vidíš mu to v očích, záchvěvy emocí, psychologii.

Ty jsi v Divadle Máj jako host. Jak probíhalo zkoušení a jakou roli v něm hrála asistentka Vendula Melišková?

Obrovskou. Jsem tam sice jako host, ale už je beru jako domácí. Dost jsme si padli do noty. Když teď jdu režirovat do nějakého spolku, tak vyžadují, aby se tam někdo postaral o produkční věci, to se na dálku nedá dělat. My se s Vendy domluvíme na termínu zkoušek a ona pak odepisuje a obvolává, dává vědět, kdy někdo nedorazí, zkrátka produkční záležitosti. Dneska tady bohužel nemohla být, ale já jsem sem chtěl moc přijet.

Konaly se i nějaké zkoušky bez tebe?

Ne ne, to určitě ne, to bych si nedovolil.

Otázka závěrem: seděl jsi v hledišti a sledoval jsi představení. Jak jsi s ním spokojený? Jak se ti to líbilo?

Mohl bych se samozřejmě vrátit k tomu, co jsem říkal o prostoru, mám to radši v komornějším prostoru, tam to vyznívá lépe. Ale i tady si myslím, že to holky odehrály slušně. Mají standard, nejdou dolů. Ale určitě to umí ještě lépe, to se musím přiznat.

Ať si kdo chce, říká, co chce

Lida Pešková

Moc se mi to líbilo. Byla jsem i v úterý a dneska na mě představení udělalo větší dojem. Bylo to nejen poučné, ale mělo to hloubku. Výborně zahrané.

Slečna Anna

Bylo to hezké. Líbilo se mi ztvárnění erotické scény, to bylo vtipné. Pocity mám smíšené, bylo to těžké téma. Zasmála jsem, ale konec byl smutný.

Věra Bělohávková

Bylo to pěkné a silné.

Eliška Hladová

Hra byla akorát rychlá, hezky to utíkalo, až jsem se divila, že už je konec. Moc hezká hudba a prostředí, kostýmy i kulisy. Na to, že nemusím dobové hry, se mi to moc líbilo. A moc obdivuju výkon holek, ve většině situací působily přirozeně

a hezky. Akorát na začátku bylo potřeba trochu zvýšit hlasitost.

Maxmilián Ferenc

Představení se mi velice líbilo, ať už obsazením, tak i scénou. Zanechalo něco ve mně a určitě o tom budu ještě přemýšlet.

Václav Procházka z Rakovníka

Byl jsem pozván režisérem, protože to je můj kamarád. Vždycky čeká, jak se k tomu vyjádřím. Před chvílí jsem mu stačil jen říct, že mi hlava duní jako zvon, takže mu svůj pohled řeknu až za pár dní. Pro mě je to teď trosku takové trauma, které musím zpracovat. Jsou tam různé roviny a samozřejmě to nebylo připravované a režirované v této napjaté době, a přesto si člověk do toho může zobrazovat aktuální situaci. O to je to drsnější. Budu to opravdu zpracovat několik dní. Znáám

Jardovy hry, témata jeho her jsou často drsná a vždy jsem zvědavý, jak to zpracuje.

Michal Černý

Pro mě to bylo překvapivé. Nesmírně zajímavé téma, zase jsem si uvědomil, jak je těžké být jednou nahoře, jednou dole... Pro mladé lidi je hrozně těžké zvládat takové věci.

Daniela Kudlová

Byl to drsný příběh a bylo to nádherné vystoupení, moc jsem si to užila. Byla vidět na tom ta práce, líbily se mi kulisy, kostýmy i hudba. Je super, že se divadlo zajímá i o minulost, protože se lidé mohou dozvědět pravdu. Já jsem ráda, že jsem se mohla dozvědět něco nového o minulosti. Pro někoho, koho zajímá historie jsou taková přestavení skvělá.

Skončily Žně, ať žijí Žně

jen premiéra Klasu. Ta určitě ozdobí jubilejní 20. divadelní nepřerušované klášterecké žně - ano čtete správně, Povídky z kuchyně na jaře a na podzim na Žních další!

Eliška Hladová

Celé Žně byly parádní, ocenila jsem různorodost představení, hezky se vystříдалo monodrama s komedií a dorazilo také historické drama. Mrzelo mě, že na besedy po představení chodilo docela málo lidí, za mě je to skvělá příležitost dozvědět se něco navíc o hře i hercích, možná by pomohlo, kdyby se na besedy více upoutávalo.

Šárka Léblová

Jaké byly letošní Žně? Skvělé jako každý rok! Představení různých žánrů, u některých se člověk pobavil, některá ho zase přivedla k zamyšlení. Pokaždé jsem odcházela s dobrým pocitem z užitého večera. Na premiéru představení našeho DS Klas se už teď těším moc.

Iva Bláhová

Viděla jsem celkem tři představení, Důkaz a Máma říkala, že bych neměla byly můj výběr a Adélu chtěl vidět můj přítel - ten dnes uvidí i Lakomce, na toho už jsem odmítla jít.

Důkaz i Máma byly tematicky absolutní pecka. Zpracování i herecké výkony se mi líbily, opravdu to člověka vtáhlo a bylo hodně o čem přemýšlet, oběma jsem dala jedničku. Adéla už od počátku pro mě byla až moc chaotická, uskákaná a celkově na to zpívání moc nejsem. Byla tam místa k zasmání, ale nic hlubšího to nezanechalo.

Honza Milota

Přátelé, mám radost. S tímto pocitem jsem Žně vítal a stejný pocit mám i na jejich konci. Předpoklad kvality dramaturgie se podle mého názoru vrchovatě naplnil a náročnost organizace jsme zvládli bez sebemenšího zaváhání. Určitou rezervu snad lze hledat ve větší návštěvnosti. Ale chápu, Žně jsou obrovský, náročný maraton a tak vlastně musím diváky pochválit.

Především však musím poděkovat. Poděkovat všem, které Štěpán Malast při svých moderacích každý večer důsledně připomínal. A velké poděkování si zaslouží všichni moji kolegové z Klasu, jejichž mnohdy „neviditelná“ práce dělá Žně Žněmi.

Lze bez obav říci, že devatenáctý ročník Kláštereckých divadelních žní opět přinesl do města kouzlo divadla. Pobavení i

Miroslav Metlický

V rámci Žní jsem navštívil celkem čtyři představení - od neděle do čtvrtka - spolu se svými žáky literárně-dramatického oboru kadaňské základní umělecké školy. Shodli jsme se, že Žně vystihuje především pestrost představení, každé bylo opravdu jiné. Jiné žánry, jiné formy. Některá představení se nám líbila více, některá méně. Každopádně za nás se letošní Žně opravdu povedly!

Příští rok se určitě zúčastníme znovu a těšíme se opět na takovou pestrost, jaká byla i letos!

Zdenička Nyklíčková

Jakože už zase skončily Žně? Tak to už jsou za chvíli Vánoce... Příští rok nás čeká dvacítká, tak by si asi chtělo zabilancovat, ale vzhledem k tomu, že si nic nepamatuji, to bude krátké vzpomínání.

Žně původně začaly jako přehlídka místních souborů a trvaly 14 dní. Je někdo z diváků, kdo si to pamatuje? Helenka, určitě...

Místní soubory postupně mizely a podoba Žní se ustálila na jeden týden nacpaný divadly, které jsme pro vás vybírali z toho, co jsme za rok viděli na přehlídkách.

Snažili jsme se přinášet příběhy. Protože ty jsou podle mého na divadle to hlavní. Samozřejmě je fajn se pobavit a od srdce zasmát a nic neřešit. I taková divadla máme rádi! Ale když je silný příběh, spojí se energie herců a diváků a vy si domů odnášíte zážitek, který se už nikdy v této podobě nezopakuje a který ve vás zůstává ještě několik dní, tak teprve to je pro mě kouzlo divadla.

Náš letošní příběh přinesl změnu. Žně byly přerušované a také kratší. Doba se mění a my víme, že ta příští dvacítká (pro někoho dvaadvacítká) už prostě musí být jiná. Jaká? Nechme se překvapit. Skončily Žně, ať žijí Žně 2024!

Honza Škach

Mile mě překvapila návštěvnost. Na začátku to tak nevypadalo, ale pak dobrá (uvidíme, co přinese dnešek). Musím pochválit výběr představení. Byl jsem na všem a každá hra mě něčím překvapila - námětem k zamyšlení, divadelními nápady a zpracováním a mnohými hereckými výkony.

Václav Štauber

Co říci o letošních Žních? Viděl jsem všechna představení. Divákům jsme myslím nabídli vše, co má divadelní přehlídka mít. Silné příběhy, muzikál, výborné herecké výkony. Chyběla opravdu